

Predikan i Skepplanda och Hålanda kyrka 2021 av Tobias Bäckström

Bönsöndagen

"Bönen"

1 Mos 18:26-32

Ef 3:14-21

Luk 18:1-8

Ps: 238, 337, 669, 210, 522, 278

FN:s deklaration om de mänskliga rättigheterna från 1948 är ett mänskligt försök att garantera att *alla* ska kunna få ut sin rätt. Även den som inte själva kan ta den. Det är ju en god tanke att det inte ska vara den starkes rätt som ska gälla. Vi vill inte ha ett samhälle där våldskapital eller pengar ska avgöra lag och rätt. Lagen ska vara lika för alla och om någon får sina rättigheter kränkta ska man kunna gå till en *opartisk* domstol som dömer utan hänsyn till person. Därför har vi formulerat lagar som ska gälla alla, och ovanpå detta: *mänskliga rättigheter* där den mest kända är den som tillkom efter andra världskriget inom FN.

Ett lands lagar garanteras av det landets polismakt och domstolsväsende, men samtidigt finns det ingen garanti att inte parlamentet röstar fram *orättfärdiga* lagar. Tänk om det röstas fram lagar som tar bort *ytttrandefriheten*? Det är bara att hoppas att så inte sker. Det skulle visserligen vara ett brott mot deklarationen om de mänskliga rättigheterna men vem garanterar dem? FN har ingen polis. Det är bara en frivillig överenskommelse och vi ser ju hur länder som bryter flagrant mot dessa rättigheter ändå gladeligen skriver under på dem.

Ja, när laggivare och domare inte fruktar Gud så dröjer det inte länge innan de också slutar bry sig om människor. För om Gud inte finns – vad finns det då för argument mot laglösheten? Vem kan motsäga den starke att ta det som den ser som sin rätt på den svages bekostnad? Om Gud inte finns blir lag och rätt bara en frivillig överenskommelse människor emellan. Och sådana överenskommelser kan man ju ändra på efter eget gottfinnande. Eller helt strunta i.

Om man inte räknar med Gud, finns det ingen anledning att pröva lagar mot moral och principer som står *över* enskilda människor och grupper. Då blir allt pragmatism och vad som för tillfället fungerar. Och om en röststark grupp kräver en viss särlagstiftning ligger frestelsen nära för politiker ge efter, även om det sker på bekostnad av andra. *Fruktar man inte Gud slutar man också bry sig om människor.*

Gud är den part som står över oss människor, som vi inte kan argumentera med. Gud är den norm som alla mänskliga normer måste prövas mot. Gud tar inte hänsyn till särintressen eller vem som är mest högljudd i debatten. Där man fruktar Gud får man därför en lag som bryr sig om människor. *Alla* människor, även de som inte själva kan kräva ut sin rätt.

Men är Gud bara en överordnad princip eller är han den som ytterst garanterar rätten? *På riktigt?* Att vifta med FN-deklarationer när du blir hotad till livet hjälper ju föga, men hjälper det att be till Gud?

Ja, Gud är den som låter oss få ut vår rätt, i detta livet eller i nästa. Gud kommer låta sina utvalda få ut sin rätt, vid den yttersta domen, där alla förtryckta kommer bli upprättade. Att ropa till Gud, dag och natt, är därför verkningsfullt. Bön är på riktigt.

Men vi behöver inte vänta till yttersta domen för att bönen ska påverka oss. Bön är verkningsfullt här och nu, även om vi inte ser snabba resultat av vår bön. Men poängen med den här liknelsen var ju att lära oss att alltid be *och aldrig ge upp!* Om det är *det* som Gud vill lära oss *kan han ju inte* bönhöra oss på en gång. För vad skulle vi då lära oss? Ja, inte uthållighet i alla fall.

Men i ett samhälle där det är snabba resultat som gäller då blir Jesus undervisning inte så populär. Men är det inte så att det är det som *tar tid*, det som kräver uthållighet, det är det som *ger mest i längden*. Det är det som går på djupet och skapar de bestående förändringarna.

Tillbaks till frågan om bön hjälper, och svaret på den frågan är; javisst. Framförallt hjälper det dig själv! *Särskilt* hjälper bönen när du är uthållig. Det är när du är uthållig och ihärdig med att be som Gud kan arbeta med dig och ditt inre. När vi ber så öppnar vi oss för Gud och hans påverkan. Varje gång vi ber så ökar Guds möjlighet att dra oss närmare honom.

Jesus avslutar liknelsen med en öppen fråga. ”Kommer människosonen finna någon tro när han kommer.” Man borde han inte frågat: kommer Människosonen finna *bön*, kommer det finnas *bedjande människor* här på jorden? Det var ju *bön* hela liknelsen handlade om, varför skiftar han plötsligt till *tro*?

Ja, för att tro och bön är två sidor av samma mynt. Det ena kan inte existera utan det andra. *Om bönen upphör så kommer tron också göra det.* Det är bönen som gör tron på Gud personlig. En tro utan bön blir en tro som stannar i hjärnan, ett torrt konstaterande att det finns en Gud men som inte betyder så mycket i ens liv. Det är bönen som gör att tron blir en hjärtats angelägenhet, en personlig relation.

Så: kommer Människosonen finna någon tro? *Svaret på frågan lämnar han till oss.* Det är vår uthållighet som det hänger på, när vi ropar till Gud dag och natt. Men *kan* vi verkligen be dag och natt? Ska vi aldrig få sova?

Jo, men vi är inte ensamma i vår bön. Vi ska snart be *kyrkans* förbön. När vi inte orkar får vi bäras av kyrkans alla böner. Och det är en bön som i sanning pågår *dag och natt*. Kyrkan finns i varenda tidszon över vår runda jord så det finns ingen timme då bönen inte pågår. Vår bön som enskilda kristna blir därför innesluten i kyrkans universella förbön.